

Rolnummer 3027
Arrest nr. 124/2005 van 13 juli 2005

A R R E S T

In zake : het beroep tot gehele of gedeeltelijke vernietiging van de wet van 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel, ingesteld door de v.z.w. Advocaten voor de Wereld.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit voorzitter A. Arts, rechter P. Martens, waarnemend voorzitter, en de rechters R. Henneuse, M. Bossuyt, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke en J. Spreutels, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van het beroep en rechtspleging*

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 21 juni 2004 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 22 juni 2004, heeft de v.z.w. Advocaten voor de Wereld, met zetel te 9000 Gent, Koophandelsplein 23, beroep tot gehele of gedeeltelijke (de artikelen 3, 5, §§ 1 en 2, en 7) vernietiging ingesteld van de wet van 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 22 december 2004, tweede uitgave).

De Ministerraad heeft een memorie ingediend, de verzoekende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de Ministerraad heeft ook een memorie van wederantwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 13 april 2005 :

- zijn verschenen :
- . Mr. L. Deleu, advocaat bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partij;
- . Mr. E. Jacobowitz, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers M. Bossuyt en J. Spreutels verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

Over de ontvankelijkheid

A.1.1. De v.z.w. Advocaten voor de Wereld heeft tot voornaamste doel de ontwikkelingssamenwerking en stelt zich tot meer specifiek doel hierin, waar ook ter wereld, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de rechtsstaat en de eerlijke procesvoering te bewerkstelligen, te ondersteunen en te beschermen, meer in het algemeen de mensenrechten te bevorderen en in dit kader hulp te verlenen aan rechtsonderhorigen, individuele advocaten of mensenrechtenorganisaties, eveneens te streven naar armoedebestrijding en verdediging van de rechten van de minstbedeelden in de meest algemene zin.

Zij meent dat ze in de strijd voor de rechtsstaat en voor een eerlijke procesvoering doet blijken van het rechtens vereiste belang om de vernietiging te vorderen van de bestreden bepalingen.

A.1.2. De Ministerraad betwist het belang van de verzoekende partij nu niet blijkt dat de bestreden bepalingen de ontwikkelingssamenwerking, die de verzoekende partij als doelstelling nastreeft, negatief zou beïnvloeden. Bovendien blijkt uit de neergelegde stukken niet dat de vereniging zonder winstoogmerk zou voldoen aan de wettelijke vereisten om in rechte te treden.

A.2.1. De verzoekende partij voert vijf middelen aan ter ondersteuning van haar beroep tot vernietiging.

A.2.2. De Ministerraad voert in hoofdorde aan dat het beroep onontvankelijk is, wegens onduidelijkheid van de middelen. De Ministerraad stelt vast dat alle middelen zijn afgeleid uit een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met andere grondwetsbepalingen en bepalingen van internationaal recht. Geen van de middelen geeft echter aan welke categorieën van rechtsonderhorigen worden vergeleken, wat essentieel is voor de toetsing door het Hof. In die omstandigheden kan de Ministerraad niet afdoende repliceren op de aangevoerde bezwaren.

Ten gronde

A.3.1. Het eerste middel is afgeleid uit een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 36 en 168 ervan.

De verzoekende partij uit bezwaren tegen het feit dat de wet van 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel werd ingevoerd op basis van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie 2002/584/JBZ van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten, terwijl overeenkomstig artikel 34 van het E.U.-Verdrag die materie bij overeenkomst moest worden geregeld. Voor zover twijfel zou bestaan omtrent die stelling, vragen de verzoekers dat over de rechtmatigheid van het kaderbesluit een prejudiciële vraag zou worden gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen.

A.3.2. De bezwaren van de verzoekende partij zijn tevens gericht tegen het feit dat bij de omzetting van het vermelde kaderbesluit in het interne recht de beslissingsbevoegdheid van de wetgevende kamers wordt aangetast.

A.3.3. Traditioneel wordt de strafrechtelijke samenwerking tussen landen bij verdrag geregeld, wat de goedkeuring vereist van de nationale parlementen, die al dan niet hiermede hun instemming kunnen verlenen.

Doordat kaderbesluiten bindend zijn voor de lidstaten wat het te bereiken resultaat en de timing betreft, wordt de democratische parlementaire controle uitgehouden. De bevoegdheidstoekenning aan de onderscheiden staatsmachten, en aan de wetgever in het bijzonder, is door de Grondwetgever opgevat als waarborg toegekend aan alle rechtsonderhorigen, zodat de miskennis ervan een schending uitmaakt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

A.3.4. De Ministerraad meent dat het Hof niet bevoegd is om te oordelen over het eerste middel, nu niet de inhoud van de wet, maar wel de wijze van totstandkoming wordt betwist.

Bovendien is het middel ongegrond, nu, enerzijds, de wetgevende macht zich heeft kunnen uitspreken over de bestreden wet, terwijl de democratische controle op het kaderbesluit wordt verzekerd door het Europees Parlement.

A.4.1. In het tweede middel wordt een schending aangevoerd van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 12 ervan en met de artikelen 6.2, 5.2 en 5.4 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

A.4.2. Het feit dat de bestreden wet de omzetting vormt van een Europees kaderbesluit ontslaat de wetgever niet ervan de door de Grondwet en de verdragen beschermde persoonlijke vrijheid te waarborgen.

Volgens artikel 3 van de bestreden wet kan een Europees aanhoudingsbevel worden uitgevaardigd met het oog op vervolging of met het oog op de tenuitvoerlegging van een straf wanneer de veroordeling reeds heeft plaatsgevonden.

Wat de vrijheidsberoving voorafgaand aan de veroordeling betreft is er volgens de verzoekers een niet gerechtvaardigd onderscheid in behandeling tussen de verdachten die worden aangehouden op basis van een Europees aanhoudingsbevel en diegenen die de waarborgen genieten van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis.

De wet van 20 juli 1990 voorziet in strikte voorwaarden in verband met de vrijheidsberoving van een persoon tijdens het gerechtelijk onderzoek. De beslissing daarentegen om een persoon tegen wie een Europees aanhoudingsbevel is uitgevaardigd vóór zijn berechting zijn vrijheid te ontnemen, wordt in beginsel enkel genomen op basis van het Europees aanhoudingsbevel, terwijl de uitvaardigende rechterlijke autoriteit in het bezit blijft van het vervolgingsdossier. De onderzoeksrechter in België moet dus uitspraak doen zonder dat hij inzage heeft in het dossier van de verdachte.

A.4.3. De verzoekende partij verwijt de bestreden bepaling ook dat zij ongelijke situaties ten onrechte gelijk behandelt doordat zij inzake de uitvaardiging van een Europees aanhoudingsbevel in dezelfde regeling voorziet ten aanzien van personen die worden vervolgd als ten aanzien van personen die reeds werden veroordeeld, terwijl de Belgische wetgeving de beide categorieën verschillend behandelt.

A.4.4. Volgens de Ministerraad blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de bestreden wet dat de grondrechten waarvan in het middel melding wordt gemaakt, worden geëerbiedigd.

De aanhouding geschiedt op basis van een veroordeling uitgesproken door een rechter gevestigd binnen de Europese Unie of op basis van een signalering op Europees vlak.

In het eerste geval kan er bezwaarlijk sprake zijn van een schending van de in het middel vermelde bepalingen aangezien de aangehouden persoon reeds toegang tot de rechter had in de betrokken lidstaat en het vermoeden van onschuld niet meer geldt vanwege de veroordeling die lastens hem werd uitgesproken.

In de tweede hypothese is er nog geen strafrechtelijke veroordeling en in dat geval zal de onderzoeksrechter binnen 24 uur na de aanhouding de betrokkene dienen te horen en uitspraak dienen te doen over zijn verdere hechtenis. De onderzoeksrechter zal ter zake over de informatie beschikken die op Europees vlak als noodzakelijk werd beschouwd om de aanhouding te kunnen bevestigen, zonder dat die informatie per definitie minder omvangrijk zou zijn als diegene waarover hij beschikt in het kader van de wetgeving inzake de voorlopige hechtenis.

A.5.1. Het derde middel is afgeleid uit een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 13 ervan, en artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 7 van de bestreden wet bepaalt dat, wanneer het Europees aanhoudingsbevel is uitgevaardigd met het oog op de tenuitvoerlegging van een straf of van een veiligheidsmaatregel uitgesproken bij een bij verstek gewezen vonnis, de overlevering afhankelijk kan worden gesteld van de voorwaarde dat de uitvaardigende rechterlijke autoriteit waarborgen biedt die als toereikend worden beschouwd om de betrokkene ervan te verzekeren dat hij in de uitvaardigende Staat een nieuwe vonnisprocedure kan vragen en in zijn aanwezigheid wordt berecht. Het gegeven dat in het recht van de uitvaardigende Staat een bepaling bestaat die voorziet in de mogelijkheid tot hoger beroep, wordt door de wet als toereikend beschouwd.

A.5.2. Volgens de verzoekende partij leidt de bestreden bepaling tot een ongelijke behandeling van gelijke gevallen, nu de veroordeling bij verstek en de waarborgen inzake het contradictoir karakter van de strafprocedure in de verschillende betrokken Staten sterk uiteenlopend geregeld is. Aldus leidt de bestreden bepaling, bij de behandeling door de Belgische rechterlijke overheden van een Europees aanhoudingsbevel, tot een discriminatoire behandeling van de personen die in de verschillende E.U.-landen bij verstek zijn veroordeeld. Ook het feit dat de rechterlijke autoriteiten erop moeten toezien dat toereikende waarborgen worden verleend, leidt tot een ongelijke behandeling van gelijke gevallen.

A.5.3. Volgens de Ministerraad zou de verzoekende partij de wetgever verwijten bepaalde aspecten van de problematiek niet te hebben geregeld, waarover het Hof geen uitspraak vermag te doen. Voor het overige meent de Ministerraad dat artikel 7 van de bestreden wet in voldoende waarborgen voorziet.

A.6.1. Het vierde middel is afgeleid uit een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Artikel 5, § 1, van de bestreden wet hanteert het beginsel van de dubbele incriminatie, wat inhoudt dat de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel wordt geweigerd wanneer de feiten waarop het bevel betrekking heeft krachtens het Belgisch recht niet strafbaar zijn.

Artikel 5, § 2, van de wet wijkt volgens de verzoekers zonder objectieve en redelijke verantwoording af van dat beginsel doordat voor een reeks misdrijven de vereiste van de dubbele incriminatie vervalt zodra in de uitvaardigende Staat een maximumstraf van ten minste drie jaar vrijheidsberoving is gesteld op de betrokken feiten.

A.6.2. De Ministerraad wijst erop dat de lijst opgenomen in artikel 5, § 2, van de bestreden wet is overgenomen uit het Europese kaderbesluit, waarvan de wet de omzetting in de Belgische rechtsorde vormt.

De tekst van de wet maakt geen gewag van de opheffing van de dubbele strafbaarstelling, maar enkel van het gegeven dat de dubbele strafbaarheid van de feiten niet wordt nagegaan. Bovendien dient het in werking gestelde systeem van het Europees aanhoudingsbevel in zijn geheel te worden beoordeeld. De voorbereidende werken leggen een verband tussen het gedeeltelijk vrijgeven van de controle op de dubbele strafbaarstelling met de mogelijke weigering van overlevering als gevolg van de toepassing van het territorialiteitsbeginsel.

Ten slotte betwist de Ministerraad ook dat er onvoldoende informatie over de feiten voorhanden zou zijn in het Europees aanhoudingsbevel.

A.7.1. Het vijfde middel is afgeleid uit een schending van de artikelen 10 en 11, in samenhang gelezen met artikel 14 van de Grondwet en met artikel 7 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 5, § 2, bepaalt dat voor de opgesomde misdrijven de traditionele vereiste van de dubbele incriminatie vervalt wanneer in de uitvaardigende lidstaat een maximumstraf van ten minste drie jaar vrijheidsberoving is gesteld op het betrokken feit.

Het legaliteitsbeginsel in strafzaken verbiedt evenwel dat iemand kan worden onderworpen aan een strafwet die niet voldoet aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid opdat eenieder, op het ogenblik waarop hij een gedrag aanneemt, kan uitmaken of het gedrag al dan niet strafbaar is. De lijst van artikel 5, § 2, van de bestreden wet bevat geen misdrijven met hun wettelijke definitie, maar zeer vaag omschreven generische categorieën van onwenselijk gedrag en voldoet niet aan de vereisten die het legaliteitsbeginsel in strafzaken stelt.

A.7.2. De Ministerraad verwijst naar de argumentatie ontwikkeld ten aanzien van het vierde middel en herhaalt dat de afwezigheid van controle op de dubbele incriminatie moet worden gerelateerd aan de toepassing van het territorialiteitsbeginsel. De uitleverende Staat zal slechts gehouden zijn om een persoon uit te leveren voor een feit dat die Staat zelf niet strafbaar stelt, wanneer die feiten zich op het grondgebied van de uitvaardigende Staat hebben voorgedaan.

Elke veroordeling van de uitgeleverde persoon op grond van die feiten zal worden uitgesproken overeenkomstig het legaliteitsbeginsel, aangezien de betrokkenen toen hij zich op het grondgebied van de uitvaardigende Staat bevond en de strafrechtelijk gestrafte feiten pleegde, wist of behoorde te weten dat die feiten strafbaar waren, zelfs al verschillen die regels terzake van de regels in zijn eigen lidstaat.

- B -

Over de ontvankelijkheid

B.1.1. De Ministerraad voert aan dat het beroep tot vernietiging niet ontvankelijk is omdat de verzoekende partij niet zou voldoen aan de wettelijke vereisten om in rechte te treden en omdat ze bovendien niet zou doen blijken van het rechtens vereiste belang.

B.1.2. Op verzoek van de griffier heeft de verzoekende partij de stukken overgelegd vereist door artikel 7 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, waaruit blijkt dat ze voldoet aan de door de wet gestelde vereisten.

B.1.3. Wanneer een vereniging zonder winstoogmerk zich op een collectief belang beroept, is vereist dat haar maatschappelijk doel van bijzondere aard is en, derhalve, onderscheiden van het algemeen belang; dat het collectief belang niet tot de individuele belangen van haar leden is beperkt; dat het maatschappelijk doel door de bestreden norm kan worden geraakt; dat ten slotte niet blijkt dat dit maatschappelijk doel niet of niet meer werkelijk wordt nagestreefd.

B.1.4. Volgens artikel 3 van haar statuten heeft de vereniging tot voornaamste doel de ontwikkelingssamenwerking, meer in het bijzonder en voornamelijk waar ook ter wereld, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de rechtsstaat en de eerlijke procesvoering te bewerkstelligen, te ondersteunen en te beschermen, meer in het algemeen de mensenrechten te bevorderen en in dit kader hulp te verlenen aan rechtsonderhorigen, advocaten of mensenrechtenorganisaties, eveneens te streven naar armoedebestrijding en verdediging van de rechten van de minstbedeelden in de meest algemene zin.

Zonder dat een dergelijke omschrijving van het maatschappelijk doel van een v.z.w. letterlijk moet worden genomen als een middel dat die vereniging aanwendt om gelijk welke norm aan te vechten onder het voorwendsel dat elke norm een weerslag heeft op iemands rechten, kan ervan worden uitgegaan dat een wet die de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel regelt, van die aard is dat zij het maatschappelijk doel van de vereniging ongunstig kan raken.

B.1.5. Ten slotte werpt de Ministerraad ook op dat het beroep tot vernietiging onontvankelijk is omdat de middelen onduidelijk zijn geformuleerd en niet voldoen aan de vereisten gesteld door artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

Die exceptie wordt gevoegd bij het onderzoek van de grond van de zaak.

Ten gronde

B.2.1. Het eerste middel is afgeleid uit een schending van de artikelen 10 en 11, in samenhang gelezen met de artikelen 36, 167, § 2, en 168, van de Grondwet.

B.2.2. De wet van 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel vormt de omzetting in het interne recht van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie 2002/584/JBZ van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten.

B.2.3. Inzake politieële en justitiële samenwerking in strafzaken bepaalt artikel 34, lid 2, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: E.U.-Verdrag) dat de Raad maatregelen neemt en de samenwerking bevordert, in een passende vorm en volgens passende procedures, die bijdragen tot de verwezenlijking van de doelstellingen van de Unie. De Raad kan daartoe gemeenschappelijke standpunten, kaderbesluiten of besluiten aannemen of overeenkomsten vaststellen.

B.2.4. Volgens artikel 34, lid 2, onder b), kan de Raad dienaangaande kaderbesluiten aannemen voor de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten. Die kaderbesluiten zijn verbindend voor de lidstaten ten aanzien van het te bereiken resultaat, doch aan de nationale instanties wordt de bevoegdheid gelaten vorm en middelen te kiezen. Zij hebben geen rechtstreekse werking.

B.3.1. Volgens de verzoekende partij is het kaderbesluit ongeldig doordat de aangelegenheid van het Europees aanhoudingsbevel bij overeenkomst tot stand moest worden gebracht en niet bij een kaderbesluit, nu volgens artikel 34, lid 2, onder b), van het E.U.-Verdrag kaderbesluiten enkel kunnen worden aangenomen voor « de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten », wat *in casu* niet het geval zou zijn.

De verzoekende partij vraagt het Hof om over de geldigheid van het kaderbesluit een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen.

B.3.2. De totstandkoming van de bestreden wet is het rechtstreekse gevolg van de beslissing van de Europese Raad om de aangelegenheid van het Europees aanhoudingsbevel bij kaderbesluit te regelen. Krachtens artikel 35, lid 1, van het E.U.-Verdrag is het Hof van Justitie als enig rechtscollège bevoegd om, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak te doen over de geldigheid van kaderbesluiten. België heeft, overeenkomstig artikel 35, lid 2, van het Verdrag, de rechtsmacht van het Hof ter zake aanvaard.

B.3.3. Alvorens het eerste middel te onderzoeken, acht het Hof het noodzakelijk het Hof van Justitie de eerste prejudiciële vraag, die hierna in het beschikkend gedeelte wordt vermeld, te stellen.

B.4. Voor het geval dat het Hof zou oordelen dat het eerste middel niet gegrond is, voert de verzoekende partij subsidiair nog vier middelen aan ter ondersteuning van haar beroep tot vernietiging.

B.5.1. Het vierde en het vijfde middel zijn gericht tegen artikel 5, §§ 1 en 2, van de bestreden wet, luidend als volgt :

« Artikel 5. § 1. De tenuitvoerlegging wordt geweigerd ingeval het feit waarop het Europees aanhoudingsbevel betrekking heeft, krachtens het Belgisch recht niet strafbaar is.

§ 2. De vorige paragraaf is niet van toepassing ingeval het gaat om één van de strafbare feiten, voor zover deze in de uitvaardigende lidstaat met een maximale vrijheidsbenemende straf van minimaal drie jaar wordt bestraft :

- 1° deelneming aan een criminele organisatie;
- 2° terrorisme;
- 3° mensenhandel;
- 4° seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie;
- 5° illegale handel in verdovende middelen en psychotrope stoffen;
- 6° illegale handel in wapens, munitie en explosieven;
- 7° corruptie;

8° fraude, daaronder begrepen fraude die afbreuk doet aan de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen in de zin van de Overeenkomst van 26 juli 1995 aangaande de bescherming van de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen;

9° witwassen van de opbrengst van misdrijven;

10° valsemunterij en namaak van de euro;

11° computercriminaliteit;

12° milieucriminaliteit, daaronder begrepen illegale handel in bedreigde diersoorten en illegale handel in bedreigde planten- en boomsoorten;

13° hulp bij het onrechtmatig binnenkomen van en verblijven op het grondgebied;

14° opzettelijke doodslag of ernstige slagen en verwondingen;

15° illegale handel in menselijke organen en weefsels;

16° ontvoering, opsluiting en gijzelneming;

17° racisme en vreemdelingenhaat;

18° georganiseerde of gewapende diefstal;

19° illegale handel in cultuurgoederen, daaronder begrepen antiques en kunstwerken;

20° oplichting;

21° racketeering en afpersing;

22° namaak en ongeoorloofde productie van goederen;

23° vervalsing van administratieve documenten en handel in valse stukken;

24° vervalsing van betaalmiddelen;

25° illegale handel in hormonale stoffen en andere groeifactoren;

26° illegale handel in nucleaire en radioactieve stoffen;

27° handel in gestolen voertuigen;

28° verkrachting;

29° opzettelijke brandstichting;

30° misdaden die tot de rechtsmacht van het Internationaal Strafhof behoren;

31° kaping van vliegtuigen of van schepen;

32° sabotage ».

B.5.2. Artikel 5, § 1, van de bestreden wet hanteert de regel van de dubbele incriminatie, wat inhoudt dat de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel wordt geweigerd wanneer de feiten waarop het bevel betrekking heeft, krachtens het Belgisch recht niet strafbaar zijn.

Volgens artikel 5, § 2, is die regeling niet van toepassing wanneer het gaat om een van de strafbare feiten opgesomd in die bepaling, voor zover die in de uitvaardigende lidstaat met een maximale vrijheidsbenemende straf van minimaal drie jaar wordt bestraft.

B.5.3. Artikel 5, § 2, van de wet van 19 december 2003 vormt de uitvoering in het interne recht van artikel 2, lid 2, van het kaderbesluit van de Europese Raad van 13 juni 2002 dat bepaalt :

« Tot overlevering op grond van een Europees aanhoudingsbevel kunnen leiden, onder de voorwaarden van dit kaderbesluit, en zonder toetsing van de dubbele strafbaarheid van het feit, de navolgende strafbare feiten, indien daarop in de uitvaardigende lidstaat een vrijheidsstraf of een tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel staat met een maximum van ten minste drie jaar en zoals omschreven in het recht van de uitvaardigende lidstaat :

- . deelneming aan een criminele organisatie,
- . terrorisme,
- . mensenhandel,
- . seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie,
- . illegale handel in verdovende middelen en psychotrope stoffen,
- . illegale handel in wapens, munitie en explosieven,
- . corruptie,
- . fraude, met inbegrip van fraude waardoor de financiële belangen van de Gemeenschap worden geschaad zoals bedoeld in de Overeenkomst van 26 juli 1995 aangaande de bescherming van de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen,
- . witwassen van opbrengsten van misdrijven,
- . vervalsing met inbegrip van namaak van de euro,

- . informaticacriminaliteit,
- . milieumisdrijven, met inbegrip van de illegale handel in bedreigde diersoorten en bedreigde planten- en boomsoorten,
- . hulp bij illegale binnenkomst en illegaal verblijf,
- . moord en doodslag, zware mishandeling,
- . illegale handel in menselijke organen en weefsels,
- . ontvoering, wederrechtelijke vrijheidsberoving en gijzeling,
- . racisme en vreemdelingenhaat,
- . georganiseerde of gewapende diefstal,
- . illegale handel in cultuurgoederen, waaronder antiquiteiten en kunstvoorwerpen,
- . oplichting,
- . racketeering en afpersing,
- . namaak van producten en productpiraterij,
- . vervalsing van administratieve documenten en handel in valse documenten,
- . vervalsing van betaalmiddelen,
- . illegale handel in hormonale stoffen en andere groeibevorderaars,
- . illegale handel in nucleaire en radioactieve stoffen,
- . handel in gestolen voertuigen,
- . verkrachting,
- . opzettelijke brandstichting,
- . misdrijven die onder de rechtsmacht van het Internationaal Strafhof vallen,
- . kaping van vliegtuigen/schepen,
- . sabotage ».

Artikel 2, lid 4, van het kaderbesluit bepaalt :

« Ten aanzien van andere dan de in lid 2 van dit artikel bedoelde strafbare feiten kan overlevering afhankelijk worden gesteld van de voorwaarde dat het Europees aanhoudingsbevel berust op een naar het recht van de uitvoerende lidstaat strafbaar feit, ongeacht de bestanddelen of de kwalificatie ervan ».

B.6. De bezwaren van de verzoekende partij ten aanzien van de wet gelden onrechtstreeks ook ten aanzien van het kaderbesluit van 13 juni 2002, waarvan de wet de verplichte omzetting vormt in het interne recht.

B.7.1. In het vierde middel voert de verzoekende partij aan dat artikel 5, § 2, van de wet het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie schendt doordat voor de strafbare feiten vermeld in die bepaling, bij de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel, zonder objectieve en redelijke rechtvaardiging wordt afgeweken van de vereiste van dubbele incriminatie, terwijl die vereiste wel behouden blijft voor andere strafbare feiten.

B.7.2. Weliswaar is er een verschil tussen het kaderbesluit en de wet in zoverre volgens artikel 2, lid 4, van het kaderbesluit de vereiste van dubbele incriminatie behouden kan blijven voor andere strafbare feiten dan die welke zijn opgesomd in artikel 2, lid 1, terwijl volgens artikel 5, § 1, van de wet de vereiste van dubbele incriminatie behouden moet blijven voor andere strafbare feiten dan die welke zijn bedoeld in artikel 5, § 1.

B.7.3. Het bovenstaande neemt evenwel niet weg dat zowel in het kaderbesluit als in de wet een bijzondere regeling geldt voor een reeks strafbare feiten waarvoor de toetsing van de vereiste van dubbele incriminatie vervalft.

B.8. In het vijfde middel voert de verzoekende partij aan dat de bestreden bepaling niet beantwoordt aan de vereisten van het legaliteitsbeginsel in strafzaken, doordat zij geen misdrijven opsomt met een voldoende duidelijke en nauwkeurige normatieve inhoud, maar slechts vaag omschreven categorieën van onwenselijk gedrag. De rechterlijke overheid die over de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel moet beslissen beschikt volgens de verzoekende partij over onvoldoende informatie om daadwerkelijk na te gaan of de strafbare feiten waarvoor de gezochte persoon wordt vervolgd, of waarvoor jegens hem

een straf werd uitgesproken, behoren tot een van de categorieën vermeld in artikel 5, § 2, van de wet.

Het gebrek aan een duidelijke en nauwkeurige omschrijving van de strafbare feiten bedoeld in artikel 5, § 2, zal volgens de verzoekende partij leiden tot een disparate toepassing door de verschillende overheden die met de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel zijn belast en schendt ook daardoor het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

B.9.1. Artikel 6, lid 2, van het E.U.-Verdrag bepaalt :

« De Unie eerbiedigt de grondrechten, zoals die worden gewaarborgd door het op 4 november 1950 te Rome ondertekende Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en zoals zij uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten voortvloeien, als algemene beginselen van het Gemeenschapsrecht ».

B.9.2. Het legaliteitsbeginsel in strafzaken en het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, moeten, overeenkomstig artikel 6, lid 2, van het E.U.-Verdrag, ook worden geëerbiedigd door de Unie.

B.10. De bezwaren van de verzoekende partij ten aanzien van de bestreden wet gelden in dezelfde mate ten aanzien van het kaderbesluit. Verschillen van inzicht tussen de rechterlijke instanties over de geldigheid van gemeenschapshandelingen en over de geldigheid van de wetgeving die daarvan de implementatie vormt in het interne recht, zouden de eenheid van de communautaire rechtsorde in het gevaar brengen en afbreuk doen aan het algemeen beginsel van gemeenschapsrecht van rechtszekerheid.

B.11. Nu de toetsing van de geldigheid van een kaderbesluit genomen op basis van artikel 34, lid 2, onder b), van het E.U.-Verdrag, volgens de artikelen 35 en 46 van het Verdrag tot de bevoegdheid behoort van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, waarvan België de rechtsmacht ter zake heeft aanvaard, acht het Hof het noodzakelijk om, voorafgaandelijk aan het onderzoek van het vierde en het vijfde middel, de tweede prejudiciële vraag die hierna in het beschikkend gedeelte wordt vermeld, te stellen in ondergeschikte orde.

Om die redenen,

Het Hof,

alvorens recht te doen ten gronde,

stelt aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen de volgende prejudiciële vragen :

1. « Is het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie 2002/584/JBZ van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten, in overeenstemming met artikel 34, lid 2, onder b), van het Verdrag betreffende de Europese Unie, volgens hetwelk kaderbesluiten enkel kunnen worden aangenomen voor de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten ? »;

2. « Is artikel 2, lid 2, van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie 2002/584/JBZ van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten, in zoverre het de toetsing van de vereiste van dubbele incriminatie afschaft voor de erin vermelde strafbare feiten, in overeenstemming met artikel 6, lid 2, van het Verdrag betreffende de Europese Unie, meer specifiek met het door die bepaling gewaarborgde legaliteitsbeginsel in strafzaken en met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie ? ».

Aldus uitgesproken in het Nederlands, het Frans en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 13 juli 2005.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Arts